

obou stolic zřejmě porušení zákona, že v tomto případě bylo lze uznati na ztrátu práva volebního, poněvadž obžalovaný jednal ze ziskuchtivosti, tudíž z pohnutky nízké a nečestné.

Dle §u 3 odstavec čtvrtý zákona z 31. ledna 1919, čís. 75 sb. z. a n., ve znění zákona z 18. března 1920, čís. 163 sb. z. a n., jest vyloučen z práva volebního, kdož právoplatným rozsudkem soudu trestního byl odsouzen pro takový zločin, nebo takový přečin anebo přestupek, pro který podle platných ustanovení nastává ztráta volebního práva do obcí. Není-li však zvláštním zákonem výslovně ustanoveno, že ztráta práva volebního nastává bez podmíněně, může býti tato ztráta vyslovena jen tehdy, byl-li trestný čin spáchán z pohnutek nízkých a nečestných. Dle nynějšího zákonného stavu nastává tedy ztráta práva volebního buď bezpodmínečně, když totiž zvláštním zákonem výslovně tak bylo ustanoveno, a nebo pod tou podmínkou, že trestný čin byl spáchán z pohnutek nízkých a nečestných a tu ovšem jen za předpokladu platných ustanovení, shora zmíněných. Platná taková ustanovení přehledně uvedena jsou ve vydání trestných zákonů Kallab-Herrnritt str. 392 poznámka první a přistupuje k nim ještě zákon na ochranu republiky z 19. března 1923, čís. 53 sb. z. a n. Zejména z práva volebního vyloučení byli ti, kdo byli odsouzeni pro jakýkoliv zločin, nebo pro přestupek krádeže, podvodu, zpronevěry nebo podílnictví na některém z těchto přestupků. Ustanovením, že vyslovena býti může ztráta práva volebního do obcí jen tehdy, byl-li trestný čin spáchán z pohnutek nízkých a nečestných, zmírněny byly zákony dřívější, dle nichž na pohnutkách činu vůbec nezáleželo a s odsouzením pro zločin nebo přečin nebo přestupek naznačeného druhu ztráta práva volebního vždy byla spojena. Zvláštním zákonem ve smyslu §u 3 odstavec čtvrtý druhá stať je zákon na ochranu republiky čís. 50/23, bylo-li dle tohoto zákona uznáno na trest nejméně jednoho roku. V případech takových vysloví soud jako trest vedlejší podle §u 32 téhož zákona vždy, že odsouzený pozbývá čestných práv občanských, v čemž obsažena jest dle třetího odstavce zmíněného §u též bezpodmínečně ztráta práva volebního. Ztráta práva volebního nastává dále bezpodmínečně podle §u 22 zákona o válečné lichvě ze 17. října 1919, čís. 568 sb. z. a n., dle něhož při odsouzení pro §§y 3—5 a 7—13 nemusí teprve býti zjišťováno, že trestný čin byl spáchán z pohnutek nízkých a nečestných. Názor v tomto smyslu projeven byl také ve výnosu ministerstva spravedlnosti z 3. dubna 1920, čís. 16 Věstníku. Z uvedeného vyplývá, že nezbytným předpokladem pro ztrátu práva volebního do obcí jest odsouzení pro čin, pro který podle platných ustanovení účinek ten nastává. Úpadek z nedbalosti takovým trestným činem není a při odsouzení pro tento přečin, byť i bylo vysloveno, že trestný čin spáchán z pohnutek nízkých a nečestných, na ztrátu práva volebního uznáno býti nemůže.

Čís. 1635.

Pojem »ukrývání« a »na sebe převedení« (§ 185 tr. zák.).

Jest lhostejno, zda podílník převzal ukradené věci přímo od zloděje, či od osoby třetí, již byly zlodějem odevzdány, leda že by je byl koupil

od bezelstného držitele, který nabytí vlastnictví věci podle §u 367 obč. zák. nebo čl. 306 obch. zák.

(Rozh. ze dne 15. května 1924, Kr I 791/23.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaných Marie K-ové a Antonie L-ové do rozsudku zemského trestního soudu v Praze ze dne 11. října 1923, pokud jím byly stěžovatelky uznány vinnými zločinem podílnictví na krádeži podle §§u 185 a 186 a), b) tr. zák., mimo jiné z těchto

důvodů:

Mylně má stížnost za to, uplatňujíc zmatek dle čís. 9 a) §u 281 tr. ř., že neprávem byla Marie K-ová uznána vinnou zločinem podílnictví na krádeži dvojím způsobem, t. j. ukrýváním a převedením věci na sebe. Dlužno předem podotknouti, že podle výroku rozsudku byla uznána vinnou ukrýváním a převedením na sebe pouze obžalovaná Antonie L-á. Poněvadž však vzhledem k odůvodnění rozsudku jde tu zřejmě o chybu v psaní — rozsudek měl patrně na mysli Marii K-ovou — dlužno se touto výtkou věcně zabývat. Na její vyvrácení jest předem poukázati k tomu, že podle rozsudku podřaděny byly těmto pojmům různé činy stěžovatelky Marie K-ové, nikoliv týž děj, jak stížnost tvrdí. Neboť dle rozsudku obžalovaná Marie K-ová zodpovídala se v ten rozum, že věci nejen koupila, nýbrž také uschovala na půdě (papírem ovinutý oválový stůl) a odevzdala část věcí své sestře do uschování, a nalézací soud zjišťuje, že Marie K-ová z části sama užívala a uschovala věci, z vily F-ové odvezené, vědouc, že pocházejí z krádeže zločinné, z části své sestře odevzdavši, tak je uschovala. Stížnost má neprávem za to, že nalézací soud Marii K-ovou uznal pro týž skutkový děj vinnou jak »ukrýváním«, tak i »na sebe převedením« odcizených věcí, neboť jde tu v pravdě o dvojí její činnost. Majíc část věcí uschovanou u sebe a davši část jich v uschování Antonie L-é, »ukrývala« je, jelikož tím byla osobě oprávněné odňata (ztížena) možnost zvědět, kde se nacházejí, čímž bylo jí (osobě oprávněné) ztíženo nebo znemožněno nabytí opětne moci nad nimi. Užívajíc části věcí »převedla je na sebe«, neboť »převedením na sebe« rozumí se nabytí skutečné moci nad věcí ukradenou k tomu cíli, by jí bylo používáno buď ku vlastnímu prospěchu, nebo pro předchozího pachatele. Totéž platí o Antonii L-é ohledně »ukrýváním« věcí, které jí Marie K-ová dala do uschování. Vytýká-li stížnost dále s hlediska téhož zmatku, že nalézací soud ani nezjišťuje úmyslu stěžovatelek, by ztížily neb znemožnily svojí činností vypátrání věcí ukradených, přehlíží, že zjištění to jest shrnuto ve zjištění, že ukrýváním, pokud se týče na sebe převedení věcí stalo se u vědomí, že pocházejí z krádeže. Naprosto lichou jest námitka stížnosti, že u K-ové schází subjektivní podstata skutková zločinu podle §u 185 tr. zák. proto, že krádež sama co do pachatele vůbec není zjištěna, jelikož nebylo ani zjištěno, že neznámý prodávatel byl zároveň pachatelem krádeže. Jak již z doslovu §§u 185, 186 tr. zák. vysvítá, jest lhotejno, zdali pachatel

ukradené věci převzal od osoby, která je ukradla, či od osoby třetí, které byly odevzdány zlodějem. Naopak po stránce subjektivní stačí, že věc je ukradena a pachatel o tom ví, že ukrývá nebo na sebe převádí věc ukradenou. Jen koupi od poctivého držitele, jenž nabyl vlastnictví věci podle Šu 367 obč. zák., pokud se týče čl. 306 obch. zák., nebylo by lze podřadit skutkové podstatě Šu 185 tr. zák. Že však onen neznámý muž z dělnické třídy, od něhož K-ová věci kupovala, byl takovým bezelstným držitelem, nebo že ho K-ová za takového považovala, obžalovaná sama ani netvrdila a nevyskytly se také za hlavního přelíčení okolnosti, které by byly uložily nalézacímu soudu povinnost, by otázkou tou se v rozsudku výslovně obíral. Ostatně bylo by stačilo nalézacímu soudu zejména jeho zjištění, že cena 106 Kč, kterou obžalovaná K-ová dle vlastního udání za nábytek dala, byla směšně nízká, také na vyvrácenou této při hlavním přelíčení neuplatňované obhajoby obžalované. Podobné úvahy platí též pro obžalovanou L-ovou, ohledně které soud nalézací odůvodňuje, proč nemohla považovati svoji sestru za bezelstnou držitelku dotyčných věcí, které musila na první pohled poznati jako ukradené.

Čís. 1636.

Skutková podstata zločinu Šu 98 b) tr. zák. nevyžaduje, by zlo, jímž bylo hrozeno, bylo pachatelem přesně neb určité označeno a aby ohrožená osoba mohla seznati, který chráněný statek má býti zlem zasažen; záleží jen na tom, aby projev, že zlo nastane, byl pro ohroženého zřejmým a účinkoval na jeho vůli ve směru, jemuž chce pachatel.

(Rozh. ze dne 15. května 1924, Kr I 802/23.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v České Lípě ze dne 6. října 1923, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným zločinem veřejného násilí vydíráním podle Šu 98 písm. b) tr. zák., přestupkem proti tělesné bezpečnosti dle Šu 431 tr. zák. a přestupkem podílnictví na krádeži podle Šu 464 tr. zák., mimo jiné z těchto

důvodů:

S hlediska zmatku čís. 9 a) Šu 281 tr. ř. vytýká zmateční stížnost rozsudku, že neprávem považoval pohrůžky obžalovaného v dopisu ze dne 15. září 1923 za vyhrůžky ve smyslu Šu 98 b) tr. zák. Vyhrůžky ty prý sobě odporují, jsou proto úplně nezpůsobilými, by někoho uvedly ve strach a nepokoj nebo vzbudily důvodnou obavu. Vyhrůžku, že pachatel připravuje životu B-ovu strašný konec, nelze prý bráti vážně, jelikož je vyvrácena vyhrůžkou doživotním neklidem. Vyhrůžka nepokojem není prý nebezpečnou vyhrůžkou, jelikož neohrožuje tělo, svobodu, čest nebo vlastnictví. Vyhrůžka, že dům ohroženého může každého dne vyletět do vzduchu, není prý nebezpečnou vyhrůžkou, poněvadž vzhledem k tomu, že za tím účelem nikdo nemohl by si opatřiti